Taxa poştală plătită in numerar conf. aprob. Dir. G-le P. T. T. No 120228/932

No. 73 JEAN DE LA HIRE 4 Lei

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

Indienii puelşci

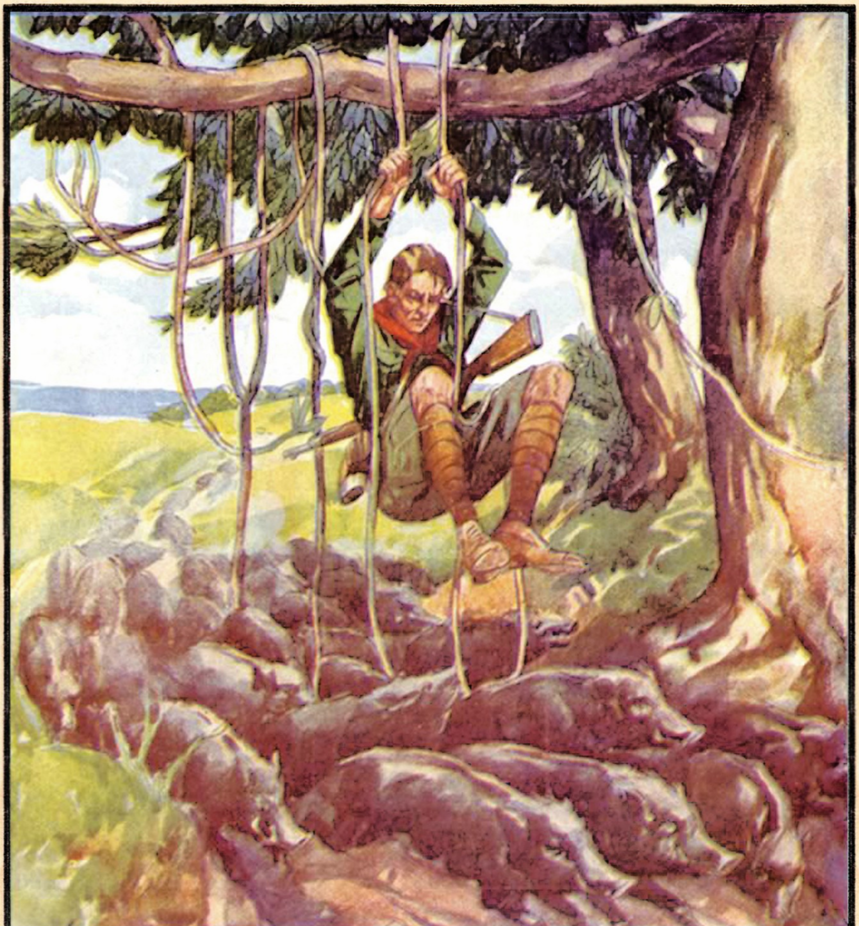

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI

Jean de la Hire.

CEI TREI CERCETASI

Indienii Puelşci.

Nr. 73.

REVISTA DE AVENTURI EXTRAORDINARE.

V.1.0

An apariţie:
1934

CAPITOLUL I.
Tortura indiană.

Am lăsat pe şeful indienilor araucani, Cioc de Vultur stând încruntat, privind pe prizonier. Deoparte, cercetaşii, Zomba şi Riao, cu câinele Flip, şedeau demni aşteptând evenimentele.

Cioc de Vultur începu invocaţia:

— Oh! Mare Spirit! Stăpân al Araucanilor de munte! Asistă la dreptatea pe care ne-o facem după cum se cuvine! Acest om, aci legat, care a violat legile ospitalităţii, care a asasinat mişeleşte pe supuşii mei, care a furat animalele noastre, chilianul Picos, nu merită numai moartea! Am putut pune mâna pe el şi acum trebuie să satisfacem legitima noastră datorie de răzbunare! Am zis!

Se întoarse spre Araucanii săi şi adăugă:

— Fii mei, se poate începe jocurile care preced tortura. Încrucişase braţele şi se trase deoparte, lângă cercetaşi, ca şi cum ar fi voit să arate demnitatea sa.

Cercetaşii observau în tăcere scena. Asasinul merita, desigur moarte. Dar exploratorii nu puteau tolera ca el să fie torturat sub ochii lor, Riao promisese că are un plan bun.

Care era?

Nu-i spusese nimănui.

Araucanii începură jocurile lor obişnuite.

Un războinic în puterea vârstei, frumos şi bine proporţionat, cu o figură mândră, înainta, întinse carabina şi trase în direcţia lui Picos, fără să ochească.

Cercetaşii crezură că a vrut să-l ucidă, într-un acces de milă.

Dar sălbaticii nu cunoşteau mila.

Glonţul atinsese uşor părul capului lui Picos, fără să-l rănească.

Un murmur de satisfacţie parcurse şirul indienilor spectatori.

Cinci alţi indieni repetară exerciţiul cu acelaş uimitor, succes.

Cioc de Vultur ridică mâna.

Numai şase războinici din tribul său erau în stare să facă o aşa ispravă. Se temea să nu-i ucidă victima.

— Jocul cu carabina s-a sfârşit. Acum, jocul pumnalului!

Alţi doisprezece araucani ieşiră înainte.

Cu un gest egal, scoaseră de la cingătoare un lung pumnal a cărui lamă scânteia în soare.

La un semn al şefului, un indian se aşeză la zece paşi de chilian, care era impasibil şi după ce făcuse o mişcare ondulatorie cu dreapta, se repezi înainte: cuţitul şuieră prin aer şi se înfipse exact în locul unde intrase primul glonţ.

Victima închisese ochii şi Cioc de Vultur îl apostrofă violent:
— Laşule! Câine! De ce n-ai curajul să vezi moartea în faţă?
Omul mormăi ceva, ţinu ochii tot închişi şi apoi tăcu.
— S-o sfârşim repede! Să trecem la tortură! Acest om e nedemn de abilitatea noastră!
Cercetaşii simţeau cum încep să-şi piardă răbdarea în faţa barbariei care avea să înceapă.
Observară că Riao dispăruse fără ca nici unul din Araucani să observe, atât erau de atenţi la jocul cel crud.
Aşteptau nerăbdători să se producă faptul liberator, în vreme ce nenorocitul era deja în transele unei morţi înspăimântătoare.
Printre araucani se vedea o mare nelinişte; toţi aşteptau monstruosul spectacol.
Cercetaşii nu şi-l puteau, închipui şi oricare ar fi fost şi erau hotărâţi să-l împiedice cu orice preţ.
Raimondo murmură tovarăşilor:
— Dacă Riao întârzie, vă avertizez că la primul semn al începerii torturii ucid cu un foc de carabină pe Picos, orice s-ar întâmpla! Dacă araucanii se vor supăra, vom vedea ce avem de făcut.
Marius şi Jean Bart aprobară în tăcere.
Toţi trei aşteptară.
Evenimentul extraordinar se întâmplă pe neprevăzute.
Se auzi un tunet îndepărtat dinspre munte; se văzură bucăţi mari de stâncă desprinzându-se din vârf, rostogolindu-se greoaie spre fundul platformei unde se găsea comandantul.
Instinctiv toţi se dădură deoparte spre a nu fi ucişi de avalanşa care se prăbuşea năprasnică.
Într-o clipă haosul de stânci acoperise tot spaţiul.
Ultimul bolovan uriaş căzu pe marginea platformei.
O tăcere solemnă urmă zgomotului infernal.
Riao apăruse liniştit în spatele cercetaşilor şi Zomba.
Aceştia îl priviră cu un zâmbet de mulţumire.
Araucanii reveniţi din zăpăceală, se repeziră spre haosul de stânci sperând să găsească încă viu pe condamnat.
Dar nu se auzea nici un gemăt măcar.
Deziluzia indienilor era grozavă. Răzbunarea le scăpase!
Cioc de Vultur, furios, dădu ordin să se caute cu orice preţ, să se dezgroape corpul chilianului, viu sau mort.
Cei cinci călători se făcură că ajută şi ei cu sârguinţă pentru a satisface pe şeful furios.
Toate sforţările nu duseră decât la aflarea locului unde condamnatul fusese legat.
Găsiră pe acesta oribil sfărâmat redus în bucăţele informe, într-un lac de sânge.

Îngroziţi, cercetaşii şi Zomba întoarseră privirile. Până ce Riao se retrase.

Dar Araucanii priveau cu satisfacţie grozava grămadă de carne; întinzând pumnul contra ei o înjurau furioşi cu imprecaţiuni îngrozitoare.

Acea moarte fulgerătoare îi lipsise de spectacolul mult dorit care le-ar fi răcorit inimile lor arse de dorul răzbunării.

— Câine! Câine blestemat! Nu era de ajuns, o astfel de moarte pentru crima ta! Sângele tău trebuia să curgă, picătură cu picătură în schimbul aceluia vărsat! Nici părul tău nu mai poate fi păstrat ca trofeu! Totul ne scapă! Spiritul său fie blestemat!

CAPITOLUL II.
Sparanghel cu… urs.

Această scenă sălbatică dezgustase adânc pe călători.

— Să nu mai rămânem aici! zise Marius.

Raimondo şi ceilalţi încălecaseră deja, după ce încărcaseră bagajele pe catârul de povară.

Mica trupă pornise, cu Flip înainte, care lătra bucuros, Cioc de Vultur, mirat, se luă după ei strigând:

— Plecaţi aşa, fără să vă luaţi rămas bun? Fără să reînnoiţi pactul de prietenie?

— Nu suntem de acelaş sânge, nici de aceleaşi moravuri? Nu ne putem înţelege!… Rămas bun! Vă urez numai un lucru: să nu aveţi de-a face cu noi şi nici să ne întâlniţi ca duşmani!

Cioc de Vultur, la aceste cuvinte neaşteptate, râmase o clipă buimăcit; dar mândria rasei sale se ivi într-însul şi zise:

— Tineri nesocotiţi! Am făcut legătura de prietenie şi nu e bine să fiţi împotriva noastră. Dar vă spun şi eu e mai bine pentru voi să nu vă găsim în calea noastră. Adio!

Făcu un gest dispreţuitor care putea fi luat şi salut şi ameninţare: Se trase înapoi şi intră în cercul indienilor unde începu să vocifereze.

…………………………………………………………………………

Între timp, noaptea se apropiase, Jean Bart privi cerul şi anunţă că are ora şase după amiază.

— Mii de milioane de pipe indiene! Ce nenorocire că am întâlnit pe aceşti blestemaţi Araucani! strigă Marius. Ce bine eram poposiţi în locul acela pentru noapte! Acum trebuie să căutăm un alt loc de înnoptat. N-o să putem ajunge până la Pasul Antuco! Ce facem?

Raimondo zise:

— Aş fi de părere să ne coboram până în câmpie. Acolo vom găsi un loc propice pentru campament. O să alegem apoi un alt drum spre a trece Anzii. Catarii, din instinct în loc să suie începuseră să coboare. Pe când mergeau, cercetaşii întrebară pe Riao în ce mod putuse să-şi pună planul în aplicare.

— Foarte simplu. Observasem, deasupra platformei, un fel de cornişe, o stâncă ce părea în echilibru. Suindu-mă acolo am văzut că era deajuns o uşoară împunsătură ca stânca să se prăvălească trăgând după ea altele, tocmai peste capul prizonierului. Am împins stâncă! Astă am făcut.

O cordială strângere de mână. Din partea tuturor recompensă pe Riao: de inteligenta sa ispravă.

……………………………………………………………………

Ultimele lumini ale zilei dispăreau în timp ce pe firmament apăreau stelele, când caravana noastră găsi o câmpie cu un curs de apă, cu cascade mici.

Dincolo se vedea un desiş de pădure întunecoasă.

Locul părea liniştit şi îndemna la odihnă.

— Iată că am găsit ce ne trebuia, zise vesel Raimondo, Flip dădu vesel din coadă şi se tăvăli pe iarba umedă, Raimondo urmă:

— Cred că ar fi mai bine să ne oprim în marginea pădurii. Pentru orice eventualitate, suntem la adăpost. Putem vedea cărarea şi la nevoie să ne ascundem în pădure.

— Foarte drept! observă Jan Bart.

— Atunci haidem să plantăm corturile noastre între cei doi stejari care se văd în mijloc.

Pădurea era compusă din minunaţi, stejari centenari care îşi plecau crăcile până la pământ.

După ce legară animalele aşa ca să poată paşte iarba dimprejur, cei cinci călători începură să taie crăcile necesare spre a-şi construi un adăpost.

Erau pricepuţi în acest soi de arhitectură şi când aveau cu ce era o jucărie pentru dânşii.

În curând vârâră în pământ ramuri groase, bine curăţite. Şi în curând se ridică un cort bine înfrunzit.

Acolo înăuntru, cu toate intemperiile trecură noaptea liniştiţi, siguri că au o barieră împotriva fiarelor sălbatice care le-ar fi dat târcoale.

Natural, tururile de veghe fură stabilite pentru siguranţa tuturor.

Emoţiile de după amiază, munca la facerea cortului, le scobiseră din nou stomacurile.

Hotărâră să înjghebeze o masă bună cu iepurii pe care îi mai aveau. Zomba găsi un loc neted unde îşi instală bucătăria, în vreme ce Raimondo şi Jan Bart îi râdeau cuvenitele ajutoare.

După ce făcută un foc bun, friptura nu întârzie să se rumenească.

Riao era ocupat să isprăvească cortul şi Zomba se duse puţin în pădure să caute nişte sparanghel sălbatic foarte gustos.

Tare s-ar fi mirat negrul când cineva i-ar fi spus că pe lângă sparanghel avea să găsească şi urşi!

Dacă ursul e abundent încă prin Munţii Americii de Nord, unde e cunoscut sub grozavul nume de „grizzly” şi aparţine unei specii uriaşe şi feroce, în America de Sud el este rar de tot.

Ursul acesta e mic şi brun roşcat. Când e atacat şi mai ales rănit devine feroce şi nu i-e frică să atace omul, luptându-se până la ultima suflare.

Urşii mai bătrâni devin carnivori; vânează mici animale, ba chiar câte o oaie, o capră, câte odată şi vreun copil singuratec.

Rar atacă omul adult dacă nu sunt provocaţi.

Somnul lor de iarnă nu e prea adânc: se deşteaptă adesea şi atunci se apropie de locuinţe spre a căuta hrană.

Acestea sunt, pe scurt, moravurile ursului de Anzi şi Zomba trebuia în seara aceasta să facă cu dânsul o cunoştinţă destul de agitată.

Din tufiş în tufiş, căutând sparanghel, Abisinul se înfundase în pădure.

Cum plecase într-o expediţie culinară nu îşi luase carabina.

Avea totuşi la brâu, revolverul, securea şi laţul.

Ajunse, fără să bage de seamă, la marginea pădurii.

Deodată văzu o scobitură largă, între două stânci, acoperită cu multă vegetaţie.

CAPITOLUL III.
Zomba şi cei doi urşi.

Dacă Zomba n-ar fi fost atât de preocupat de cercetările sale ar fi văzut că scobitura era făcută de ploile torenţiale care se scurseseră din munţi.

În fund era un şuvoi de apă limpede cu mici cascade, care mai departe făcea mici lăculeţe.

Zomba mergea cu capul în jos, urmând văii.

Deodată mâna stângă a negrului lăsă să-i cadă mănunchiul de sparanghel…

Se ridică imediat punând mâna dreaptă pe revolver şi stânga pe secure.

În faţa sa, nemişcat pe un colţ de stâncă, în lumina nesigura a serii ce cădea, văzu un animal neaşteptat.

Era un urs, mic în comparaţie cu enormii urşi bruni din Alpi sau ca uraţii urşi albi polari, dar aşa de bine proporţional şi cu o înfăţişare atât de ameninţătoare încât impresia fu puternică.

— Bun! gândi negrul, mormăind. Îţi voi trimete un glonţ în gura ta aceia roşie…

Scoase revolverul spre a-i controla încărcătura.

Un mormăit ameninţător îl făcu să tresară.

Venea din spate de data aceasta.

Ursul din faţă nu se mişcase.

Deci erau doi!

Se întoarse binişor, pe trei sferturi. Văzu atunci al doilea urs care venea încet spre dânsul arătându-şi colţii strălucitori.

— Oh! Oh! Zomba, fii atent! E cam proastă situaţia.

Spre a avea pe amândoi inamicii în faţa sa, făcu un salt îndărăt aşezându-se rezemat de peretele format din stufişuri.

Astfel îi avea pe amândoi urşii în faţă.

Era gata să tragă în fiare cele şase gloanţe ale revolverului, când îi veni o idee.

La câţiva paşi era trunchiul unu pom, sfârticat pe jumătate, cu o tăietură netă, probabil făcută de trăsnet.

Poate izbitura căderii sau zgârieturile unghiilor fiarelor îi luase trunchiului toată coaja de pe el.

Tocmai acest aspect îi sugeră lui Zomba o idee ciudată.

Zâmbi satisfăcut, zicând:

— Dacă izbutesc, e bine! Cercetaşii or să râdă mult. Vânătoare de urşi! Pescuit de urşi! Bravo Zomba.

Liniştit îşi puse revolverul la loc şi desprinse laţul de la cingătoare.

Acel laţ era dublu, mult mai lung ca cele obişnuite, cu extremităţile prevăzute cu plumb, aşa că dacă s-ar fi aruncat ţinut de mijloc s-ar fi putut, prin două aruncături, să se captureze două animale odată în loc de una.

Dar pentru a executa un asemenea exerciţiu, trebuia sângele rece şi talentul unui adevărat „gaucho” american.

Zomba avea din belşug aceste calităţi.

Pe de altă parte Zomba iubea primejdia şi era vesel şi glumeţ din fire.

Abisinianul se gândea să transforme drama într-o comedie de care să facă haz cercetaşii.

Privea cu coada ochiului cele două fiare, începând să pregătească laţul.

Fiarele se apropiau liniştite cu mutrele lor fioroase care ar fi speriat pe oricine afară de Zomba.

Când avu în mână jumătatea frânghiei, cu dreapta făcu o mişcare rotatorie şi o azvârli spre ursul cel mai apropiat.

Făcu la fel la stânga.

Apoi trase violent spre a strânge nodurile făcute.

Animalele fură prinse de ciudata cravată.

Încercară să se elibereze, smucindu-se, agitând capul şi încercând să se scape de frânghie cu ghearele.

Dar Zomba, trase cu uriaşa sa putere de câteva ori; cele două fiare, aproape sufocate, se înfuriară.

Făceau sărituri grozave, se aruncau în toate părţile, dar toate mişcările nu făceau decât să-i strângă şi mai mult frânghia.

Voiră să se arunce asupra lui Zomba, dar acesta legase laţul de un trunchi de pom şi apoi, şiret ca o pisică, se trăsese ceva mai la o parte.

De altfel, urşii s-ar fi strâns de gât dacă ar fi voit să se îndepărteze de locul iniţial.

Dar urşii sunt animale inteligente.

În acelaş timp, ca şi cum ar fi fost vorbiţi, încetară să mai tragă.

Aşezaţi pe picioarele dinapoi, încercau cu labele dinainte să-şi desfacă înăbuşitoarea frânghie.

Zomba se temu un moment ca să nu reuşească s-o facă cu unghiile lor ascuţite.

— Iată provizie pe multe zile! zise el tare. Bună e friptura de urs! Marius o să fie mulţumit!

Zomba, o ştim, avea putere herculeană.

Îşi puse în aplicare planul său extraordinar.

Apucă dubla frânghie, o puse pe spate şi întorcându-se, începu să tragă povara vie.

La început urşii încercară să reziste la acea tragere neobişnuită, dar

când văzură că orice sforţare era zadarnică, din instinct de conservare, înţeleseră că nu aveau ce face.

Cu mormăituri furioase, sărind în toate direcţiile, urmară pe negru care mergea foarte precaut de oarece era convins că dacă ar fi căzut fiarele i-ar fi sărit repede în spate.

După o scurtă încercare de împotrivişi, urşii începură să nu se mai zbată.

Dar docilitatea lor fu de scurtă durată.

Animalele păreau că se înţeleg între dânsele într-un limbaj anumit.

La un anumit punct, ursii încetară să mai tragă frânghia.

Iuţiră pasul, unul după altul, urmărind pe om în loc să fie trase de dânsul.

Evident, voiau să-i sară în spate, să-l sfâşie cu ghearele.

Frânghiile nu mai erau acum întinse sub sforţarea celor două direcţiuni contrarii.

Ele erau acum destinse, aproape atârnau pe jos.

Abisinul mirat se întoarse.

Credea că se rupsese şi că urşii scăpaseră în desişul pădurii.

Dar văzu imediat de ce era vorba.

Prada voia să devină agresivă.

Nu se mai putea fugi.

Pe panta aceia o rostogolire era foarte posibilă iar rostogolirea însemna să aibă pe ambii urşi în spinare într-o clipă, fără să se poată apăra.

Trebuia deci primită lupta.

Lasă să cadă funia spre a avea mâinile libere şi apucă revolverul şi securea cu câte o mână.

Aşteptă ca fiarele să se apropie bine, atunci trase în pieptul unei în timp ce trăsni o puternică lovitură în capul celeilalte.

Apoi, calculând bine saltul, sări deoparte, într-o depresiune de pământ spre a se adăposti în cazul când fiarele, numai rănite, îl vor ataca din nou.

Această săritură fu providenţială. Urşii deşi răniţi mortal voiră să sară pe om.

Acesta era departe şi cu un nou salt trecu râuleţul.

Apucă craca unui pom şi într-o clipă fu sus.

Ursul izbit în cap se rostogolise pe pământ în spasmurile agoniei.

Cellalt mai mergea încă, nespus de înfuriat, încercând să treacă curentul spre a se apropia de duşman, pierdu echilibrul, fu luat de curent târât câtăva distanţă şi apoi într-o ultimă zvârcolire, rămase nemişcat, prins între nişte crăci mari încurcate deasupra apei.

— Ah! zise Zomba. A murit şi ăsta!

Coborî din pom şi se apropie cu precauţie de animalele moarte.

CAPITOLUL IV.
Sărmanul Flip!

Abisinul desprinse laţul de la gâtul urşilor, îl înfăşură bine şi îl agăţă iarăşi la cingătoare.

Jupui animalele şi le tăie în bucăţi.

Bucăţile bune de mâncare le punea una câte una pe piei din care făcu două legături mari.

Greutatea era mare dar bucuria frumoasei capturi îi însutea puterea.

Sui depresiunea, după ce adună sparanghelul aruncat acolo şi se înapoie în pădure.

Era o noapte cu lună şi cerul scânteia de mii de stele; nu-i fu greu să se orienteze spre locui unde amicii săi începeau să se mire de întârzierea prelungită a lui.

Din fericire nu auziseră nici focurile de armă nici răgetele fiarelor.

Când Zomba apăru cu pachetele sale voluminoase, fu primit cu exclamaţii de entuziasm.

— Mii de pipe! exclamă Milanezul. Ce dracu ne aduci acolo Zomba?

— Urs! Minunată carne de urs!

— Bravo! strigă Jan Bart. Ursul de Cordilieri e renumit pentru carnea sa fragedă şi gustoasă.

— Eu cred că urşii sunt tineri amândoi – zise Zomba mândru.

Puse povara jos şi o desfăcu. Apoi povesti eu modestie diferitele fapte ale luptei.

Fu o serie de urale care se urcau la cer!

Zomba fu îmbrăţişat şi felicitat de toţi, chiar de Filip care îşi lingea de pe acum botul la gândul că va avea oase din belşug.

Marius zări şi sparanghelul.

— Zomba, eşti fenomenal! Nu aduci numai urşi, dar şi legume! Nu aduci numai urşi, dar şi legume. Nu ne mai lipsesc decât ouă şi avem un prânz regesc!

Riao interveni:

— Ouă găsim câte vrem! Arborii aceştia sunt plini de cuiburi de păsări.

Dar Raimondo îl potoli:

— Bine! Dar asta pe mâine! Mi se pare că astă seară ne putem mulţumi cu ce avem.

Marius adăugă:

— Carnea de urs nu e bună aşa de proaspătă. Trebui să se frăgezească până mâine. De altfel avem gătit iepure. Şi sparanghelul tot pe mâine îl lăsăm.

Toţi cinstiră iepurele din care Filip avu o bună porţie de oase.

Catârii aveau iarbă din belşug.

O serie de pipe bune sfârşiră masa.

Apoi se retraseră cu toţii în cort să se odihnească.

Paza începea cu Riao.

Cum timpul era minunat, indianul se aşeză în faţa cortului, aprinzând un foc viu cu lemnul strâns anume din vreme.

Cercetaşii şi Zomba adormiră repede.

Nimeni nu prevedea grozava ameninţare climaterică; care avea să se dezlănţuiască asupra lor.

Poate dacă Jean Bart în loc să intre în cort brusc, cum făcuse, s-ar fi uitat cu atenţie la cer, spre est, ar fi putut prevedea catastrofa!

....

Colo, departe, în fundul orizontului era un nor negru pare ascundea complet stelele în partea aceia.

Norul se sui repede, acoperi cerul.

Într-o jumătate de oră o pânză neagră acoperi firmamentul.

O greutate ca de plumb apăsa în aer.

Nu se auzea nici un zgomot.

Nici un ţârâit de insectă, nici un ţipăt de pasăre de noapte, nici o fâsâitură de frunză!

Vântul izbucni brusc.

Un vânt la început uşor, dar care luă repede înfăţişarea uraganului.

Ramurile se îndoiau, frunzele smulse şuierau prin vârtej.

Riao trebui să stingă repede cu ţărână focul ca nu cumva tăciunii luaţi de vijelie să dea foc pădurii.

Deodată furtuna crescu nebuneşte şi fulgere violete brăzdau cerul într-un zgomot infernal.

Picături uriaşe de ploaie începură să lovească ca nişte bice.

Catârii şi Filip se refugiaseră la rădăcina unui stejar uriaş care făcea cu ramurile sale un fel de boltă de adăpost.

Cei trei cercetaşi şi Zomba, deşteptai de zgomotul îngrozitor al furtunii se îmbrăcară şi înarmaţi ieşiră afară.

Raimondo aprinsese o torţă.

Toţi întrebau pe Riao despre felul cum se dezvoltă asemenea uragane în ţinutul acela.

Dar indianul răspunse că nu mai văzuse în viaţa sa asemenea uragan.

Vorbeau aşa când fură întrerupţi de o înspăimântătoare descărcare electrică.

Părea că se năruise cerul într-o flacără albă, violetă, urmată de o detunătură grozavă.

Când deschiseră ochii călătorii crezură că orbiseră de oare ce nu mai vedeau nimic în jurul lor.

Tora căzuse jos şi se stinsese în băltoacele de apă.
— Marius! Jean Bart! se auzi o voce îngrijorată.
Cei doi prieteni răspunseră.
Marius strigă:
— Zomba! Riao!
Asiguraţi că trăiesc se apropiară pipăindu-se prin întuneric.
Zomba se duse în cort să caute câteva torţe…
Le aprinseră cu mare greutate şi atunci dezastrul apăru îngrozitor.
Trăsnetul căzuse pe stejarul cel mare sub care se refugiaseră animalele.
Copacul fusese ars, carbonizat până jos.
Erau cei şase catâri trăsniţi!
Şi sărmanul Filip era carbonizat de nerecunoscut, bunul şi credinciosul lor tovarăş de momente grele!
Consternarea fu generală.
Toţi aveau lacrămi în ochi pentru bietul câine.
Pierderea catârilor era desigur grea, dar nu ireparabilă.
Uraganul care se înteţea nu le dădu voie să se cufunde în consideraţii sentimentale.
Din pădure se auzea un zgomot infernal.

CAPITOLUL V.
Moartea lui Riao.

— Amici! urlă Raimondo cât putut spre a domina zgomotul uraganului. Să ne salvăm! În câmpie!

— În câmpie – repetară vocile celorlalţi.

Cortul lor, nefolositor de acum, era aproape distrus şi furtuna avea într-o clipă să-l sfărâme ca pe o nucă.

Călătorii, la lumina torţelor, se siliră să caute şi să ia cu dânşii tot ceea ce le-ar fi putut fi de un folos imediat, ca provizii şi muniţii prin bagajul pe care îl scoaseră de cu seară de pe catâri.

Tot ce luară înveliră bine în pături fiecare luă un pachet, alergând cu toţii spre poteca muntoasă unde s-ar fi putut adăposti, dacă nu de ploaie, dar de trunchiurile de arbori ce cădeau azvârliţi de uragan şi de trăsnetele tot mai îngrozitoare.

Dar în clipa când erau tocmai să iasă din zona periculoasă, un trăsnet mai puternic sfâşie aerul şi un pom uriaş se prăbuşi în spre ei.

Un strigăt ascuţit se auzi.

La lumina torţelor, cercetaşii asistară la un spectacol îngrozitor.

Riao se găsea în dreptul liniei de cădere a pomului.

Se văzu în primejdie şi scoase ţipătul.

Dar nu reuşi să scape: craca cea mai groasă îl izbi în spate, îl trânti jos, sub masa sa enormă.

Raimondo sări în ajutor dar era prea târziu.

Toţi se opriră din fugă dar nu putură de cât să constate nenorocirea.

Toate sforţările lor unite nu fură în stare să mişte trunchiul sub care zăcea jumătatea corpului.

Jean Bart constată că Riao era mort.

— A murit! Nu putem face nimic pentru dânsul! Nenorocirea e mare, dar pericolul e şi mal mare! Să fugim de aci!

Într-adevăr trăsnetul dobora mereu copacii care cădeau cu zgomote infernale.

Toţi se îndreptară în goană şi alergară spre cărarea muntoasă.

Avură norocul să nemerească sub o stâncă a cărei ieşi «tură forma un soi de adăpost.

Până dimineaţa, toţi şezură acolo în picioare, bătuţi de ploaie, dar în fond bucuroşi că scăpaseră de moarte.

Uraganul, ca nici odată în aceste regiuni, dură până la ziuă.

Deodată, vântul îşi schimbă direcţia şi repede norii se risipiră şi un soare primăvăratic se înalţă pe un cer senin.

Cu toată supărarea pricinuită de pierderea celor doi buni tovarăşi,

Riao şi Filip, cercetaşii nu putură să nu scoată un suspin de uşurare că scăpaseră după noaptea aceia infernală.

Acum le era o foame şi o este arzătoare.

Graţie proviziilor ce le aveau cu dânşii, putură să-şi astâmpere foamea, bând apă din izvorul umflat de ploi.

Apoi se curăţiră, îşi curăţiră şi armele şi uneltele murdărite de noroi.

Nici unul nu vorbea.

Aveau inima strânsă gândindu-se la tragicul sfârşit al bunului Riao şi al credinciosului Filip, necăjiţi şi de pierderea animalelor atât de folositoare.

Raimondo era supărat şi foarte nervos.

Tovarăşii îl cercetară cu privirea.

El le răspunse:

— Dureroasele pierderi din noaptea asta sunt de neuitat. Trebuie să fim oameni. Să ne înapoiem ia locul unde a căzut sărmanul nostru prieten şi să-l îngropăm ca pe un viteaz.

— Foarte bine! Şi eu mă gândeam – zise Marius – şi apoi, ne lipsim de munţii aceşti inospitalieri! Să mergem prin câmpie. De cât catâri mai bine facem rost de piroage pentru apă. Apoi, încet, încet, vom scoborî cursul fluviului până ia, mare.

— De acord – zise Jean Bart – tocmai ieri bietul Riao mi-a dat multe lămuriri despre populaţiile indiene de pe malurile râului Colorado. Un trib numit Puelşci este destul de pacific, aproape civilizat şi cred că ne va primi fără ostilitate. Vom putea petrece câteva zile liniştite. Dacă vrem aventuri vom putea găsi.

Se înapoiară deci la locul tragediei şi cu mari sforţări reuşiră să scoată corpul sărmanului Riao de sub arbore pe care îl îngropară creştineşte, dându-i onorurile cercetăşeşti.

……………………………………………………………………

După două zile, procurându-şi două bune pirogi, reuşiră să treacă repezile cataracte, intrând în ţinuturile unde, după spusele lui Riao, trăiau indienii Puelşci.

Dar punând piciorul pe pământul acela, călătorii ignorau un lucru foarte important.

Un lucru de nimic şi totuşi cu consecinţe grozave.

Nu ştiau anume că aci era temutul regat al ţânţarilor!

Nu se poate descrie insuportabila tortură pe care o îndură omul de la ticăloasa insectă, a cărei şiretenie, persistentă şi mai ales mulţimea este fără pereche.

Numai cine îşi aminteşte de uraganul de ace zburătoare, de miliardele de săgeţi otrăvite, trebuie, să i se ridice părul măciucă în cap!

Două zeci şi patru de ore de luptă cu minusculii vampiri a scos din

sărite chiar pe Jean Bart, cel mai pacific dintre oameni.

În timpul zilei, graţie miilor de pumni şi palme, pe care şi le-au aplicat fără odihnă pe tot corpul, au putut respirai puţin, dar noaptea, ah! noaptea!…

Puţin lipsea să nu turbeze şi să se muşte unii pe alţii!

A doua zi, după oribila noapte, păreau toţi ieşiţi din spital.

Se opriră în faţa unor locuinţe Puelşce unde indigenii le vândură găini grase.

— Să încercăm să facem un polog! – zise Jean Bart – după ce zadarnic încercară să cumpere aşa ceva de la indigeni.

Dar după ce Marius, şiret, dădu sălbaticilor câteva obiecte de care nu aveau nevoie, dar de care aceştia se arătară încântaţi, şeful puise, consimţi să le facă rost de un fel de pânză ţesută anume cu care putură să-şi fabrice câte un polog.

Noaptea următoarea reuşiră să se odihnească graţie ingeniozităţii lor.

CAPITOLUL VI.
Spaima indigenilor.

După alte două zile de drum, descoperiră, pe maluri, alte locuinţe de Puelşci în mijlocul unor bogate plantaţii de banane.

Se apropiară spre a gusta din minunatele fructe.

Dar cu cât se apropiau, din umbra bananierilor ieşeau indigeni de ambele sexe, strigând şi gesticulând ca şi când ar fi fost foarte înspăimântaţi.

Cercetaşii continuară să înainteze foarte miraţi de gesturile indienilor pe care nici Zomba nu putea să le explice.

O femeie bătrână, urâtă ca moartea aproape goală, uscată şi cu părul alb aleargă până la mal, agitând spre noii veniri braţele ei descărnate.

După ce îi privi o clipă ca şi când ar fi vrut să-i hipnotizeze, scuipă de trei ori în fluviu ca şi când ar fi îndeplinit un rit misterios.

După ce îşi sfârşi exorcismul său făcu o strâmbătură groaznică şi se trase înapoi.

Călătorii nu se intimidară şi debarcară.

De abia puseră piciorul pe pământ unde indienii şedeau în semi cerc, că aceştia o luară la fugă, înspăimântaţi.

— Mii de pios! Ce se întâmplă? exclamă Marius.

— N-am mai văzut nici odată aşa ceva! adaugă Raimondo.

— Le este frică! conchise Jean Bart. Dar frică de ce?

Câţiva indigeni care rămăseseră înapoi fură prinşi de Zomba şi acum tremurau ca varga.

Luară mâinile cercetaşilor şi le sărutară cu spaimă.

Marius râdea ca un nebun şi Zomba îi făcu ecou.

Ceilalţi indigeni, care se ascunseră după trunchiurile de pomi se apropiară să aducă daruri.

Vrăjitoarea bătrână sosi cu un regim greu de banane aurii, oferind un vas cu apă, în semn de prietenie.

Marius, servindu-se de un dialect spaniol amestecat cu puţine cuvinte araucane, învăţate de la Riao, încercă să se facă înţeles de indieni şi să întrebe care era cauza spaimei pe care o arătaseră.

Iată explicaţia.

Cu trei zile mai înainte, tocmai în locul unde, debarcaseră cercetaşii se oprise o familie de indieni din alt trib, care fugise din locurile lor, goniţi de o epidemie de scarlatină ce secera pe capete.

Indienii aveau o groază nespusă de această boală. Căzând că sosesc albii cu negrul, îmbrăcaţi aşa ciudat, au crezut că sunt genii rele, trimese de Yurima, demonul morţii, să răspândească epidemia

printre ei.

Marius râse din toată inima.

— Mii de pipe! Acum înţeleg! Sărmani diavoli, ce frică au tras! Iată de ce vrăjitoare a scuipat în fluviu, ca să conjure epidemia!

Scarlatina, după concepţia lor, este fără scăpare şi o cred manifestarea furiei Marelui Spirit, lucru pe care un om e zadarnic să-l combată.

Singurul paliativ în contra răului, când bolnavul are febră este să se arunce în râu şi să rămână acolo, în apă până la gât, până simte fiorul îngheţului.

Se poate uşor închipui ce consecinţe funeste are un asemenea tratament.

Cercetaşii se împrieteniră repede cu indigenii care le dădură apoi găini, broaşte ţestoase şi banane câte voiră.

Bătrâna vrăjitoare le făcu cadou nişte obiecte împletite artistic dintr-un fel de papură colorată şi strâmbându-se îngrozitor – ceea ce însemna zâmbet la dânsa – îşi luă rămas bun, binecuvântându-i.

Zomba se strâmbă şi dansul la ea cât putu mai urât ceea ce avu darul să o satisfacă pe deplin pe îngrozitoarea maimuţă antideluviană.

Le trebuiră cinci zile spre a ajunge la gura râului Salado.

Nici o aventură nu se ivi; în schimb avură câteva distracţiuni care mai întrerupse monotonia drumului.

În prima zi, Marius avusese ideea să meargă cu piroga pe lângă, mal, în loc de mijlocul curentului, prietenii îi auziră scoţând strigăte de surprindere. Apoi îl văzură oprindu-se cu barca într-un loc nisipos şi sărind pe mal.

Curioşi, îl imitară.

Plaja pe care se găseau, puţin deasupra nivelului apei, era acoperit de carapace de broaşte ţestoase, sfărâmate de topoare, de care mai atârnau fâşii de carne.

Băltoace de sânge înroşeau nisipul, arătând toată grozăvia măcelului.

Numeroşi urubii, vulturii Anzilor, umflaţi de mâncare stăteau cu ciocurile însângerate, digerând în linişte.

Călătorii parcurseră ciudatul câmp de masacru pe care zăceau nenumărate cadavre în descompunere.

O duzină de Puelşci fusese de ajuns să facă treaba aceasta: ei căutau în intestinele bietelor animale un soi de grăsime galbenă care forma articolul cel mai apreciat de comerţ cu „gauchoşii” din Pampas.

Cercetaşii se opriră acolo.

Iată venind spre dânşii o trupă de Puelşci.

Amicii noştri şedeau gata de atac, dar indigenii trecură mai departe după ce au salutat în felul lor cu nişte fraze neînţelese.

— Mii de pipe! Au aşa mare frică de noi că trec fără sa ne vadă!

— Te înşeli, de vreme ce ne-au vorbit!
Raimondo, ca prudenţă; organiză tururile de pază.

CAPITOLUL VII.
Ore de linişte.

Noapte fu groaznică.

Fulgere, tunete, averse de ploaie, vânt năprasnic le, stricară focul, le smulse popolgul contra ţânţarilor, udându-i până la piele.

Trecură orele acelea, grozave, tremurând şi blestemând.

Spre ziuă, totul se potoli.

Îşi întinseră membrele chircite. Se mişcară, căutând să-şi recapete elasticitatea şi să reactiveze circulaţia sângelui.

— Ce noapte infernală! zise Marius.

— Dar de multe ori răul e spre bine – zise grav Jean Bart.

— În noaptea asta ţânţarii ne-au lăsat în pace!

— E mare lucru! conchise Raimondo.

Toţi căscară somnoroşi, întinzându-se.

Îmbucară ceva, nişte friptură de găină rece, băură câte o înghiţitură de apă şi îşi potoliră foamea.

Aveau ochii umflaţi de nesomn şi oboseala le înmuiase membrele.

Îşi reluară scoborârea fluviului şi înainte de amiază se opriră într-un mic sat, unde un alt trib de Puelşci le fierseră ouă şi le oferiră banane.

Cumpărară ouă de broască ţestoasă care formau o hrană foarte nutritivă, deşi greu de digerat.

De acum se obişnuiseră cu cele mai curioase alimente, de altfel tinereţea şi sănătatea lor ca şi felul de viaţă le permitea să digere ori ce regim.

A doua zi ajunseră la gurile fluviului Rio Salado.

O insulă mică împărţea albia râului în două braţe.

Lărgimea totală a afluentului Colorado-ului fu socotită la vreo trei sute de metri.

Câteva lege mai sus, alţi afluenţi se revărsau în el.

Pe malul deluros vreo două zeci de colibe primitive, formau un lei de sat de indieni Puelşci.

Zomba se duse spre unul din ei, care părea şeful şi care ieşise înaintea sa.

Repetă cuvintele hispano-indiene pe care Marius le întrebuinţase altă dată, în aceleaşi ocazii.

Şeful de bine, de rău, înţelese vorbire şi răspunse într-un limbaj mai uşor de înţeles, deoarece avea multe cuvinte spaniole:

— Fraţi străini, fiţi bine veniţi! Se înţelege că vă acord dreptul să vă stabiliţi aci un popas. Vi se va da, dacă doriţi, o colibă mai mare de a noastră. Veţi fi liberi să rămâneţi sau să plecaţi, după cum veţi voi. Vă recomand numai să nu faceţi rău tribului meu ca nu cum va prietenia

aceasta să se schimbe în sângeroasă duşmănie. Am zis.

Marius luă cuvântul:

— Frate şef! Îţi mulţumesc în numele tuturor. Nici nu ne gândim să vă facem vreun râu, ci vom fi recunoscători pentru ospitalitatea ce ne-o acordaţi. Fiindcă vreţi, vom fi oaspeţii voştri.

Şeful dădu un ordin şi fură conduşi într-o colibă-cort deştul de spaţios.

— Mii de pipe indiene! Dar e frumos aci! Dar să mergem să asistăm la jocurile Puelşcilor şi la apusul soarelui, care foarte frumos în ţinuturile acestea.

Când ieşiră, soarele se culcase deja.

Colorile roşii-aurii se pierdeau la orizont. Vârfurile pădurilor se incendiaseră de o pulbere luminoasă.

Fluviul părea acum că poartă aur topit.

Curăţenia atmosferei, limpiditatea aerului, imensitatea orizontului, dădea, o impresie grandioasă şi solemnă şi făcea pe cercetaşi să uite toate oboselile şi necazurile suferite.

În acest sat puelsc petrecură câteva zile de repaos absolut care le puse la loc forţele cheltuite şi le însenină sufletele zbuciumate de atâtea drame:

Lăsară câteva daruri şefului ca o recompensă pentru buna ospitalitate pe care le-o acordase; primiră în schimb o seamă de jucării lucrate foarte artistic, idoli sculptaţi în os şi coloraţi în diferite colori, arme şi împletituri de un fel de papură, cu care cercetaşii nu aveau, bine înţeles, ce să facă, dar pe care trebuiră să le primească, cu tot ceremonialul de mulţumiri pe care îl cerea politeţea foarte stricată printre, aceşti sălbatici.

Navigaţia pe Colorado continuă în linişte şi fără nici un fel de neplăceri, afară de eterna persecuţie a diabolicilor ţânţari de care însă învăţaseră să se apere cu destul eficacitate.

Li se dăduseră nişte ierburi uscate care aprinse, scoteau un fum bine mirositor pentru oameni, dar foarte neplăcut pentru ţânţari care căutau alte victime.

Pe mal se odihneau în soare o mulţime de caimani leneşi care nu se sinchiseau de pirogile ce treceau pe apă şi apoi căscau gura când Marius, mai îndrăzneţ se apropia şi îi ameninţa cu lopata.

Dacă însă ar fi prins un om acolo, soarta lui era uşor de ghicit văzând uriaşele fălci dinţate ce se deschideau ameninţătoare şi se închideau cu o lovitură puternică, ce ar fi sfărâmat un braţ de om ca pe un os de pui.

Dar un incident care ar fi putut avea urmări tragice se ivi în ziua aceia.

Se găseau între două fluvii, afluenţii de dreapta ai Colorado-ului.

Marius era într-una din pirogi.

Ceasul putea să fie trei după masă.

Milanezul avea cu sine trei Puelşci, luaţi pe drum, ca să-i ajute să înfrunte curentul puternic al apei, lopătând şi pentru a evita sforţările prea obositoare.

Tovarăşii o luaseră înainte cu vreun sfert de leghe de oare ce piroga lui Marius se lăsase dusă de curent, se apropia mereu de mal spre a satisface curiozitatea nesfârşită a cercetaşului pentru orice fiinţă sau lucru întrevăzută pe mal şi mai ales fiindcă indienii lopătau leneş şi se întrerupeau dese ori.

Lombardul făcea serviciul de pilot şi se silea să ţină piroga în linie dreaptă.

Deodată se auzi o rumoare înăbuşită, ca şi cum o ceată înăbuşită de animale cu copite fugea pe un pământ tare.

Puelşcii ciuliră urechile.

Zgomotul părea că vine din pădurea care acoperea malurile.

Deodată indigenii, ca apucaţi de o pornire nebună, luară lopeţile, începură să rameze cu vigoare şi îndreptară piroga spre mal.

Fără să răspundă un cuvânt la repetatele întrebări ale lui Marius, foarte mirat şi îngrijorat de ce se petrece, făcură un salt până pe mal, după ce luaseră arcurile şi suliţele şi în goană nebună dispărură în pădure.

Marius, buimăcit de această neaşteptată întorsătură a lucrurilor, rămase câtăva vreme locului, ne ştiind ce atitudine să ia.

Trecură câteva minute şi nici o lămurire nu se ivea de nicăieri.

Se plictisi să mai aştepte aşa, fără nici un rost; sări şi el pe plajă, trase piroga şi o legă uşor de un copac şi intră în pădure.

Acolo domnea acum cea mai desăvârşită tăcere.

Marius ne având alt ceva mai bun de făcut, pentru moment, se aşeză pe un trunchi de copac doborât de trăsnet spre a-şi lega şiretul de la o gheată care se desfăcuse.

În acel moment simţi cum i se clatină pământul sub picioare.

I se păru că aude mugetul unui vulcan.

Sări în picioare, gata la ori ce.

Zguduiturile erau acum foarte pronunţate.

Zgomotul părea că vine de la un îndepărtat escadron de cavalerie lansat în plin galop.

Deodată, în timp ce privire sale întrebau neliniştite împrejurimile şi desişurile arborilor, o ceată, sau mai bine zis o întreagă armată de porci mistreţi, izbucni dintr-un desiş.

Marius, care mai văzuse grozăvia unei asemenea avalanşe de dinţi şi copite înnebunite, când duşmanul său Quiroza fusese literalmente pulverizat de o turmă de asemenea animale, căută un punct de scăpare.

Nu văzu în imediata sa apropiere de cât lianele uriaşe care atârnau

ca nişte odgoane de la un arbore la altul.
Apucă imediat una mai sus şi, cât ai clipi, sprijinindu-se în mâini, ca un minunat trapezist ce era se ridică în sus, strângându-şi, cât putu, picioarele.
Grozava avalanşe trecu în goană nebună sub el, lăsând în urmă un infect miros caracteristic.
Animalele turbate trecură pe sub Marius fără să se sinchisească de dânsul, ca şi când n-ar fi fost nimeni acolo.
Probabil că vederea lor nu egala ferocitatea lor.
Milanezul îşi dădu seama de ce grozav pericol scăpase, de oare ce este bine ştiut că o avalanşe de mistreţi care găseşte în calea sa un om însemnează acelaş lucru ca şi când un munte ar cădea peste un vas de porţelan!
Aceste fiare, cu botul lor armat cu cei doi incisivi ca două pumnale, cu coada lor încârligată şi cu aerul lor ţeapăn, în altă împrejurare ar fi produs veselului Marius o explozie de râs.
În momentul de faţă, gândul că ar fi putut fi acum o masă informă de carne, îi tăia lui Marius ori ce poftă de glume.
Puelşcii, urlând, blestemând, râzând, veneau în goană după grozava trupă, urmărind acum o ceată de mistreţi mici şi tineri care nu avuseseră puterea să se ţină de grosul turmei de aciuiţi.
Prinseră vreo zece pui care se zbăteau, zbierau îngrozitor şi încercând să scape prin mişcări violente care arătau de ce putere erau capabili chiar tinerii mistreţi.
Scena tragicomică nu durase nici cinci minute.
Zgomotul aceia care se auzise era pricinuit de mistreţii care grohăiau scormonind pământul în jurul arborilor spre a găsi rădăcinile cu care se hrăneau.
Cu labele armate de copite tari şi cu colţii lor ascuţiţi făceau gropi mari şi după ce o asemenea armată lucrase într-o pădure totul părea răsturnat ca după un bombardament de artilerie.
Puelşcii întrerupseseră cu lovituri de suliţe şi săgeţi scormonitura mistreţilor.
Deşi câteva animale fuseseră rănite grav, erau atât de rezistente în cât nici unul nu rămase pe teren.
Marius se duse la piroga sa şi îmbarcându-se, porni prin mijlocul curentului.
Puelşcii lopătând acum mai cu nădejde, după o oră de mers reuşiră să ajungă piroga cu ceilalţi amici cărora le povestiră aventura.
Mistreţi tineri prinşi şi ucişi în timpul ciudatei vânători, fură fripţi chiar în seara aceia şi carnea lor fu găsită foarte gustoasă.
A doua zi cercetaşii plecară mai departe spre a ajunge în Amazonul brazilian.
Dacă n-ar fi fost blestemaţii de ţânţari, parcursul râului Colorado le-

ar fi părut o adevărată desfătare.

Duceau o viaţă plină de mulţumire şi lipsită de pericole.

— Simt că încep să mă îngraş! zise Marius într-o dimineaţa. Zău, simt că încep să devin prea gras! Aş vrea să mai întâmpinăm aventuri extraordinare…

Destinul avea să-i asculte, mai repede de cât credea, dorinţa…

*

* *

Iată, iubiţi cititorii, după atâtea minunate aventuri, pe faimoşii cercetaşi, care au scăpat de nenumărate ori de la cea mai grozavă moarte, doritori de noi aventuri şi mai extraordinare.

Am povestit, zi de zi, faptele lor admirabile, bravura lor neasemuită, cavalerismul lor într-adevăr cercetăşesc, dispreţul lor de moarte, energia lor neobosită şi buna lor dispoziţie care îi făceau să râdă chiar la un fir de păr de moarte.

Povestea acestor bravi cercetaşi, fără seamăn în toată lumea şi fără pereche în nici o epoca, a produs enorma senzaţie în lumea întreagă şi tineretul de pretutindeni şi de la noi, nu are alt scump ideal decât să poată, măcar în parte, să le semene..

Cum jurnalul lor ne-a fost cu regularitate transmis, l-am dat în întregime publicităţii.

El formează o primă parte, un ciclu de aventuri, după care se cuvine o scurtă pauză spre a pune la punct cea de a doua parte, ducerea la bun sfârşit a tuturor nobilelor lor năzuinţe şi la apogeul final, care întrece în senzaţional, tot ce mintea omenească a putut concepe până azi.

Întrerupem pentru scurt timp faimoasele aventuri pe care le vom relua începând, curând, publicarea ultimei perioade care va împlini, în chip fericit, epopeea cercetăşească.

Urmăriţi în ziarul „Universul” când vom începe publicarea urmării, intitulată:

„**Distrugătorii Amazonului**” cu care va începe continuarea minunatelor aventuri ale celor trei cercetaşi.

Din „**CEI TREI CERCETAŞI**” a apărut până acum:

1. La voia întâmplării.
2. Braţ de sânge.
3. Ţara groazei.
4. Boturile roşii.
5. Lupta de la Kasba.

5. Cecul de 5 Milioane.
6. Rebelii din ţara Apaşilor.
8. Misterul Lacului Sacru.
9. Cercul de foc.
10. Vâltorile Cataractei.
11. Lupta navală.
12 Diverşii asasini.
13. Goeleta fatală.
14. Pluta rătăcită.
15. Jungla tragică.
16. Secta ştrangulatorilor.
17. Piraţii din Tonkin.
18. Pagoda însufleţită.
19. Mina rătăcită.
20 Conspiraţia induşilor.
21. Creatorul de monştri.
22. Tezaurul ocnaşilor.
23. Ultimul deportat.
24. Tunelul infernal.
25. Un „Palace” în gheţari.
26. Insula Paştelui.
27. „Glasul din stâncă”.
28. Prizoniera Patagonilor.
29. Strâmtoarea Magellan.
30. Demonul Pampasului.
31. Calul înstelat.
32. Răzbunarea lui Icarahy.
33. Revanşa Cercetaşilor.
34. Misterul măştii roşii.
35. Taurul furios.
36. Mortul viu.
37. Caravana blestemată.
38. Deşertul Camapuan.
39. Diamantul furat.
40. Pădurea misterioasă.
41. Saltul morţii.
42. Câmpul morţii.
43. Jefuitorii din Peru.
44. Cele 3 capete în zăpadă.
45. Groaza Siberiană.
46. Pelerindele negre.
47. Sania infernală.
48. Maşini de tăiat capete.
49. Tango-ul lui Zomba.

50. Atacul aerian.
51. Templul misterios.
52. Cascada fără fund.
53. Pigmeii înfometaţi.
54. Pădurea în flăcări.
55. Elefantul albastru.
56. Cursa sângeroasă.
57. Pământul tremură.
58. Misterul lacului.
59. Fluviul Blestemat.
60. Regele furtunilor.
61. Trădătorul demascat.
62. Aventura din Londra.
63. Triumful celor trei.
64. Pustiul Australian.
65. Răscoala ocnaşilor.
66. Regina bandiţilor.
67. În derivă spre Polul Sud.
68. Golful speranţei.
69. Misterul paşilor pe zăpada.
70. Caii înnebuniţi.
71. Clopoţel din pădurea misterioasă.
72. Urmele de sânge.

Din „CEI TREI CERCETAŞI“

a apărut până acum :

No.		No.		No.	
1	La voia întâmplării	25	Un „Palace“ in ghețari	48	Mașina de tăiat capete
2	Braț de sânge	26	Insula Paștelui	49	Tango-ul lui Zomba
3	Țara groazei	27	„Glasul din stâncă“	50	Atacul aerian
4	Boturile roșii	28	Prizoniera Patagonilor	51	Templul misterios
5	Lupta dela Kasba	29	Strâmtoarea Magellan	52	Cascada fără fund
6	Cecul de 5 Milioane	30	Demonul Pampasului	53	Pigmeii înfometați
7	Rebelii din țara Apașilor	31	Calul înstelat	54	Pădurea în flăcări
8	Misterul Lacului Sacru	32	Răsbunarea lui Icarahy	55	Elefantul albastru
9	Cercul de foc	33	Revansa Cercetașilor	56	Cursa sângeroasă
10	Vâltorile Cataractei	34	Misterul măștii roșii	57	Pământul tremură
11	Lupta navală	35	Taurul furios	58	Misterul lacului
12	Diversii asasini	36	Mortul viu	59	Fluviul Blestemat
13	Goeleta fatală	37	Caravana blestemată	60	Regele furtunilor
14	Pluta rătăcită	38	Deșertul Camapuan	61	Trădotorul demascat
15	Jungla tragică	39	Diamantul furat	62	Aventura din Londra
16	Secta strangulatorilor	40	Pădurea misterioasă	63	Triumful celor trei
17	Pirații din Tonkin	41	Saltul morții	64	Pustiul Australian
18	Pagoda însuflețită	42	Câmpul morții	65	Răscoala ocnașilor
19	Mina rătăcită	43	Jefuitorii din Peru	66	Regina bandiților
20	Conspirația indușilor	44	Cele 3 capete în zăpadă	67	In derivă spre Polul Sud
21	Creatorul de monștri	45	Groaza Siberiană	68	Golful speranței
22	Tezaurul ocnașilor	46	Pelerindele negre	69	Misterul pașilor pe zăpadă
23	Ultimul deportat	47	Sania infernală	70	Caii înebuniți
24	Tunelul infernal			71	Clopotul din pădurea misterioasă
				72	Urmele de sânge

Colecția acestor numere apărute până azi se poate procura de la editura ziarului

„UNIVERSUL“

cu 4 lei fascicula

Se trimit și ramburs